

**ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: Рев-3/04
Бања Лука, 08.11.2005. године**

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија, Драгослава Лукића, као предсједника вијећа, Петра Бајића, Биљане Томић, Стевана Савића и Смиљане Мрша, као чланова вијећа, у правној ствари тужитељице Ш. М. из Б. Л., коју заступа М. Т., адвокат из Б. Л., против тужених, Б. Љ., млдб. Б. М. и млдб. Б. Т., обоје заступа мајка Б. Љ., као законска заступница, сви из Б. Л. и ОДП М. из Б. Л., ради предаје у посјед стана, одлучујући о ревизији тужитељице против пресуде Окружног суда у Б. Л., Гж-1291/01 од 17.09.2003. године, на сједници одражној 8.11.2005. године, донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Б. Л. П-2002/97 од 28.02.2001. године обавезани су тужени Б. Љ. (даље: првотужена), млдб. Б. М. (даље: друготужени) и млдб. Б. Т. (даље: трећетужена) да тужитељици Ш. М., као носиоцу станарског права, слободан од лица и ствари, предају у посјед двособан стан у Б. Л., уз обавезу тужених да јој накнаде трошкове спора у износу од 1.270,00 КМ са законском затезном каматом почев од 28.2.2001. године до исплате, све у року од петнаест дана од правоснажности пресуде под пријетњом извршења, док је у односу на туженог ОДП М. из Б. Л. (у даљем тексту: четвртотужени) тужбени захтјев за предају у посјед одбијен.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Б. Л. Гж-1291/01 од 17.09.2003. године жалба тужитељице је одбијена у дијелу којим је одбијен тужбени захтјев да се четвртотужени обавезе да преда у посјед двособан стан ближе наведен у изреци првостепене пресуде и првостепена пресуда у том дијелу потврђена.

Тужилац ревизијом побија другостепену пресуду због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права, с приједлогом да се обје нижестепене пресуде у одбијајућем дијелу преиначе и удовољи тужбеном захтјеву тужитељице у односу на предају у посјед од стране четвртотуженог.

Одговор на ревизију није поднесен, нити се Републички јавни тужилац изјаснио о поднесеној ревизији (чл. 390. ст. 3. Закона о парничном поступку – «Службени лист СФРЈ», бр. 4/77 до 35/91, и «Сл. гласник РС» бр. 17/93 до 32/94, у даљем тексту: ЗПП).

Ревизија није основана.

Тужитељица захтјевом тражи да им тужени предају у посјед и на слободно располагање стан у Б. Л.

У овој ствари нижестепени судови су на основу проведених доказа утврдили, што уосталом међу странкама није ни спорно, да прво, друго и трећетужени користе спорни стан без правног основа и позивом на одредбе чл. 37., 41. и 81. Закона о основним својинско правним односима судили тако што су у односу на прво до трећетужених удовољили тужбеном захтјеву за предају у посјед, а одбили тужбени захтјев за предају у посјед у односу на четвртотуженог.

Спорно је у овом ревизијском поступку да ли четвртотужени, чији је правни предник давалац предметног стана на кориштење тужитељици, као посредни посједник у обавези да са прво до трећетуженим као непосредним посједницима тог стана, тужитељици као носиоцу станарског права предају у посјед тај стан.

Оваква одлука је правилна и законита.

Према одредби члана 37. ст. 1. Закона о основним својинско правним односима ("Службени листи СФРЈ", бр. 6/80 – у даљем тексту: ЗОСПО) власник може тужбом захтјевати поврат индивидуално одређене ствари (став 1.). Власник мора доказати да на ствари чији поврат тражи има право власништва, те да се ствар налази у фактичкој власти тужене (став 2.).

Из ове одредбе произилази да власник ствари захтјевом може тражити предају у посјед од лица које ту ствар – некретнину, држи у фактичком посједу, тј. налази се у фактичкој власти туженог у вријеме подношења *rei vindicatione* тужбе.

Наиме, циљ ове тужбе је "поврат ствари", а што ће рећи позитивна чинидба туженог којом он (они) врше пренос фактичке непосредне власти на спорној ствари од себе (њих) на тужитељицу (тужитеље), дакле, пријенос непосредног посједа који се предвиђа у ставу 1. чл. 70. ЗОСПО "посјед ствари има свако лице које непосредно држи фактичку власт на ствари «непосредни посједник».

У овом случају, а како је већ речено, неспорно је међу странкама да прво до трећетужени као непосредни посједници држе у посједу предметни стан, а да четвртотужени ту ствар не држи у непосредном посједу и да је као давалац предметног стана на кориштење тужитељици додијелио га на кориштење, онда је преношење права (кориштења) тог стана на тужитељицу, то право изгубио, и он у таквом случају док постоје законски услови за његово кориштење по одредбама Закона о стамбеним односима, није посредни посједник тог стана, па стога у овом спору није у обавези да тужитељици, поред тужених, непосредних посједника, преда у посјед спорни стан.

Према томе, нижестепени судови су правилно поступили када су прво до трећетужену, који су непосредни посједници обавезали на предају у посјед спорног стана, а одбили тужбени захтјев за предају у посјед спорног стана у односу на четвртотуженог који тај стан не држи у непосредном посједу.

Зато је ревизију тужитељице ваљало одбити као неосновану, и на основу одредби чл. 393. у вези са чланом 386. Закона о парничном поступку ("Службени лист СФРЈ", бр. 4/77 до 35/91 и "Службени гласник РС" бр. 17/93 до 32/94), у вези са чланом 456. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник Републике Српске", бр. 58/03, 85/03 и 74/05) ријешити као у изреци.

Предсједник вијећа
Драгослав Лукић

За тачност отправка овјерава
уписничар Јадранка Стоканић,
по овлаштењу предсједника суда